

๗๒ ฝันออก

โลกมาหา

จันทนีย์ จิบุลกีร์ติ เขียน
ผศ. ดร.ธเนศ เวศร์ภักดา บรรณาธิการ

๗๒
ฝันออก

โลกมาหา

วันทนีย์ วิบูลเกียรติ เขียน

ผศ.ดร. ชเนศ เวศร์ภาดา บรรณาธิการ

น่านมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์ จัดพิมพ์

ฝัมน้อยโลกมาตา

วันทนีย์ วิบูลกัรตี เขียน

ผศ. ดร.ธเนศ เวศรภัดา บรรณาธิการ

ปิ่นนุช ปิ่นจินดา ปกและภาพประกอบ

พิมพ์ครั้งที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕

พิมพ์ครั้งที่ ๒ เมษายน ๒๕๕๖

พิมพ์ครั้งที่ ๓ เมษายน ๒๕๕๗

พิมพ์ครั้งที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐

พิมพ์ครั้งที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๑

พิมพ์ครั้งที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓

พิมพ์ครั้งที่ ๗ มีนาคม ๒๕๕๕

ราคา ๙๘ บาท

© ลิขสิทธิ์ ๒๕๕๕: วันทนีย์ วิบูลกัรตี

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

วันทนีย์ วิบูลกัรตี.

ฝัมน้อยโลกมาตา. -- พิมพ์ครั้งที่ ๗. -- กรุงเทพฯ: น่านมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์, ๒๕๕๕.
๑๕๒ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๙๕.๙๑๓

ISBN 978-974-472-826-5

กรรมการผู้จัดการ สุวดี จงสถิตย์วัฒนา ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ ราตรี สังสกฤต ผู้จัดการสำนักพิมพ์
สุชาดา งามวัฒนจินดา บรรณาธิการเล่ม พิมพ์อนงค์ ริมสินธุ์ พิสูจน์อักษรและตรวจสอบ จิราพร
เฮงเจริญ ฤทัย ชุมเปีย ผู้จัดการฝ่ายศิลปกรรม เบญจสิงห์ สมบุญ ผู้จัดการกองศิลปกรรม กฤษดา
เสงสงค์ ผู้ช่วยผู้จัดการกองศิลปกรรม สุนันท์ เพชรวาว ศิลปกรรม ศรัวิสาข์ อินตระกูล คอมพิวเตอร์
กราฟิก ธนิตา สาธุพันธุ์ สุนันท์ เพชรวาว หัวหน้ากองประสานงานการผลิต จรัสศรี พรหมเทพ ประสาน
งานการผลิต ฉัตรทิพย์ กิลสิทธิ์ อนุสรดา ดาธเนศ สำนักงาน บริษัท น่านมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์ จำกัด
เลขที่ ๑๑ ซอยสุขุมวิท ๓๑ (สวีตดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐
โทร. ๐-๒๖๖๒-๓๐๐๐ โทรสาร ๐-๒๖๖๒-๐๙๑๙ e-mail: editorial@nanmeebooks.com

เพลตที่ พี.พี.เพลท แอนด์ ฟิล์ม โทร. ๐-๒๒๗๔-๗๙๘๘ พิมพ์ที่ ยูแพด อินเตอร์ โทร. ๐-๒๔๒๔-๘๓๘๒
จัดจำหน่ายทั่วประเทศ บริษัท น่านมีบุ๊คส์ จำกัด เลขที่ ๑๑ ซอยสุขุมวิท ๓๑ (สวีตดี) ถนนสุขุมวิท
แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ www.nanmeebooks.com

กระดาษที่ใช้พิมพ์หนังสือเล่มนี้ช่วยในการถนอมสายตา เนื่องจากสะท้อนแสงเพียงเล็กน้อย
และใช้หมึกธรรมชาติจากน้ำมันถั่วเหลือง จึงปลอดภัยต่อมนุษย์และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

หากหนังสือเล่มนี้ผลิตไม่ได้มาตรฐาน อาทิ หน้ากระดาษสลับกัน หน้าซ้ำ หน้าขาดหาย
สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนใหม่ให้ โปรดส่งไปเปลี่ยนตามที่อยู่ด้านบน
หรือติดต่อ Nanmeebooks Call Center โทร. ๐-๒๖๖๒-๓๐๐๐ กด ๑

คำนำสำนักพิมพ์

แม้หลายคนจะบอกว่าโลกนี้ไม่มีผี และมองคนที่ยืนยันว่าเคยเห็นผีด้วยสายตาแปลก ๆ แต่จำนวนคนที่กลัวผีก็ยังมีอยู่มาก และไม่มีทีท่าว่าจะลดลงแต่อย่างใด

ผีน้อย ผู้มีเคหสถานอันแสนสุขอยู่ ณ ดินแดนมายา เดินทางมายังโลกมนุษย์เพื่อค้นหาคำตอบให้กับเรื่องต่างๆที่เขาสงสัย พร้อมด้วยปณิธานอันแน่วแน่ที่ว่า "เมื่อผมเป็นสิ่งที่มนุษย์กลัว ผมจะเริ่มทำให้พวกเขารักผม" เมื่อผีน้อยเริ่มปฏิบัติการ เขาก็ได้พบคำตอบที่น่าตื่นตะลึงยิ่ง... สิ่งที่น่ากลัวที่สุดไม่ใช่ผี แต่เป็น *มนุษย์*

ผีน้อยโลกมายา ผลงานของ **วันทนีย์วิบูลกิริติ** ได้รับรางวัลชมเชยในการประกวดวรรณกรรมเยาวชนรางวัลพระราชทาน **แว่นแก้ว** ประจำปี ๒๕๔๔ เล่าถึงโลกของมนุษย์ที่ผสมปนเปไปด้วยคนดีและคนไม่ดี เช่นเดียวกับโลกของผีที่มีทั้งผีแสนดีและปีศาจร้าย ต่างแต่ว่าโลกของผีนั้นสามารถแบ่งแยกดี-ร้ายได้อย่างชัดเจน ขณะที่โลกมนุษย์นั้นยากจะตัดสินว่าใครดีไม่ดี และยิ่งแยกยากขึ้นไปอีกเมื่อมนุษย์มักตัดสินคุณค่าของกันด้วยสิ่งที่เห็นภายนอก มองผีว่าเป็นสิ่งที่น่ากลัว มองเด็กกำพร้าที่พ่อแม่ตายด้วยโรคเอดส์ว่าเป็นเด็กที่น่ารังเกียจ โดยไม่ได้มองให้ลึกซึ้งถึงคุณค่าที่ซ่อนอยู่ภายใน ทำให้เกิดโศกนาฏกรรมที่ไม่น่าจะเกิดขึ้น ผีน้อยในเรื่องนี้ให้ข้อคิดเราได้หลายอย่างที่เดียว

สำนักพิมพ์นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์

คำอุทิศ

ข้าพเจ้าเชื่อว่า "พ่อ" กำลังสถิตอยู่ในดินแดนมายา
และรอคอยที่จะอ่านหนังสือเล่มนี้อย่างใจจดใจจ่อ

มอบแด่ ป้า ยุงซัง แซ่เจา

ผู้เป็นแรงบันดาลใจแห่งชีวิต

ជំនួយលោកមា

ดินแดนมายา

บางคนเคยบอกว่าบนโลกใบนี้เป็นดินแดนแสนสุข พวกเขาคงยังไม่รู้ว่ายังมีดินแดนแสนสุขกว่าอยู่ภายนอกโลกใบนี้ เพื่อให้ทุกคนรู้จักดินแดนแห่งนั้น ผู้เขียนจำเป็นต้องตั้งชื่อใช้สักหนึ่งชื่อ เอาเป็นว่าให้ดินแดนนั้นชื่อว่า "ดินแดนมายา" ก็แล้วกัน

ดินแดนมายาเป็นอาณาจักรของเหล่าบรรดาผี บางทีผีในความหมายของผู้เขียนอาจจะไม่ตรงกับผีในความหมายของผู้อ่านนัก แต่ไม่ต้องตกใจ ผู้เขียนจะค่อยๆ อธิบายถึง "ผี" ในความคิดของผู้เขียน

"ผี" เป็นสิ่งเร้นลับ มหัศจรรย์ มองไม่เห็นง่าย ๆ และสิ่งที่สำคัญคือ เขาชอบกินน้ำค้างมากที่สุดในโลก

ผีในดินแดนมายาล้วนชอบร้องเพลง เต้นรำ และเสกน้ำค้างให้กลายเป็นของขวัญมอบแต่ผีผู้มาใหม่ มีผีมากมายหลังไหลเข้ามาอยู่ในดินแดน

มายา พวกผีต่างตื่นเต้นกับของขวัญที่เพื่อนทุกคนมอบให้ บางคนได้รับบทเพลงสำหรับปลอบโยนมวลมนุษย์ บางคนได้รับคาถาในการสร้างสิ่งปาฏิหาริย์ และบางคนได้รับรอยจูบประทับอยู่บนแก้ม

ดินแดนมายาเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะ เสียงร้องเพลง ท้องคาถา และการเดินรำของเหล่าบรรดาผีนักเต้น ที่นี่สงบสุขยิ่งกว่า และที่นี่มีความดีงามยิ่งกว่า ผีทุกคนเคยเป็นมนุษย์มาแล้วทั้งนั้น และพวกเขา ก็รู้สึกว่าการเป็นมายาเป็นดินแดนแห่งความสุขสำหรับผีที่เคยทำความดีในตอนเป็นมนุษย์

ผีที่อยู่ในดินแดนมายามากกว่าหมื่นปี จะมีพรสวรรค์พิเศษกว่าผีตัวอื่น นั่นก็คือ สามารถซ่อนเร้นตัวตนจากการมองเห็นของผีตัวอื่น ๆ ได้ ผีที่อยู่ในข่ายนี้ถูกเรียกว่า ผีมายา ในจำนวนผีมายาทั้งหมด ผีน้อยเป็นผู้ที่มีอายุน้อยที่สุด และรู้อะไรเกี่ยวกับผีน้อยที่สุดอีกด้วย

ผีน้อยมักมีข้อสงสัยเกี่ยวกับดินแดนมายาแห่งนี้เสมอ และเมื่อเขาสงสัย เขาจะถามผีตารา ซึ่งในเวลานี้มีศักดิ์เป็นที่สาวของผีน้อย

"ผีตาราอะ ดินแดนมายาใหญ่ไหมอะ" ผีน้อยถามด้วยภาษามายา แน่แน่นอนว่ายอมไม่ใช่ภาษาไทยอย่างที่ผู้อ่านคุ้นเคย ภาษามายาเป็นภาษาความเงิบ พวกผีเท่านั้นที่จะได้ยิน

"ดินแดนมายาไม่ใหญ่นักหรอก แต่ก็ไม่เล็ก มันเป็นดินแดนที่ขยับขยายได้ตลอดเวลา ถ้าจำนวนประชากรผีมากขึ้น ดินแดนมายาก็ขยับขยายต่อไป"

"แล้วถ้าจำนวนประชากรผีลดลงล่ะอะ" ผีน้อยถามต่อไป

"นั่นเป็นเรื่องยุ่งเลยนะจ๊ะ ประชากรผีไม่มีทางลดลงหรอก ผีทุกตัว

ที่เข้ามาอยู่ในดินแดนมายาแล้ว จะไม่มีทางอยากไปอยู่ที่อื่นเด็ดขาด และนั่นคือเหตุผลที่จำนวนประชากรผีไม่มีทางลดลง"

"ทำไมล่ะซะ ทำไมผีทุกตัวไม่อยากไปอยู่ที่อื่นอีก"

"ก็ที่นี่มีความสุขทุกอย่างแล้วนะสิ มนุษย์ต่างก็ใฝ่ฝันว่าเมื่อเขาได้กลายเป็นผีแล้ว ขอให้เขาได้มาอยู่ในดินแดนมายา ดินแดนที่มีแต่ความสุขตลอดกาล"

"พวกผีพอใจแบบนี้หรือซะ" ผีน้อยพูดเสียงเบา

"ใช่แล้ว นี่แหละคือความพอใจสูงสุดของผีทุกประเภท ไม่ว่าจะเป็ผีมายา ผีอนุรักษ์ และผีคิดการ ผีทั้งสามประเภทต่างก็มีความสุขกับชีวิตผีที่นี่"

"ดินแดนมายามีผีสามประเภทเท่านั้นหรือซะ" ผีน้อยยังคงถามต่อ

"ใช่ แต่ในโลกนี้มีผีนับสิบประเภท พวกนั้นไม่มีโอกาสได้มาอยู่ดินแดนมายาหรอก เพราะตอนที่พวกเขาเป็นมนุษย์ เขาทำความดีน้อยเกินไป เขาก็เลยต้องไปเป็นผีนอกดินแดนมายา"

"ผีนอกดินแดนมายาหรือซะ ผมสงสัยจัง" ผีน้อยพูด เขาไม่รู้จะถามอะไร ทั้งๆที่ภายในใจมีข้อสงสัยมากมาย ผีดารารัจจงมองผีน้อยอย่างละเอียด หากไม่ได้ใช้ดวงตาของผีมายารัจจงมองผีน้อยแล้วละก็ คงไม่มีโอกาสได้เห็นรูปร่างหน้าตาของผีน้อยนี้แน่ เขามีหน้าตาเหมือนมนุษย์ที่เป็นเด็กผู้ชายวัยแปดขวบทุกประการ แต่เมื่อผีน้อยใช้พลังมายาอำพรางตัวตนของเขาไว้ เขาก็จะมีลักษณะเหมือนขวดตุ๊กตาที่สามารถเปลี่ยนรูปร่างได้ตลอดเวลา ในสายตาของผีด้วยกัน ผีน้อยเป็นผีที่มีรูปร่างหน้าตาอัปลักษณ์ที่สุด